

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-217/17-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i Sanje Štefan, članica vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-9 od 14. srpnja 2017., radi obnove postupka u predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 24. kolovoza 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-9 od 14. srpnja 2017.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je podnio ovom Sudu tužbu koja je zaprimljena 1. kolovoza 2017., radi prava na pristup informacijama protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-5 od 4. srpnja 2017. i rješenja klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-9 od 14. srpnja 2017.

Prema odredbi članka 3. stavka 1. točke 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) predmet upravnog spora je ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek.

Dakle, iz navedenog članka Zakona proizlazi da se upravni spor vodi protiv pojedinačne odluke (upravnog akta), pa se stoga jednom tužbom u upravnom sporu može pobijati jedan upravni akt. S obzirom da tužitelj podnesenom tužbom koja je zaprimljena kod ovoga Suda 1. kolovoza 2017. pobija dva navedena upravna akta, Sud je razdvojio spise na način da je postupak po tužbi tužitelja protiv rješenja klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-5 od 4. srpnja 2017. proveo pod poslovnim brojem: UsII-203/17, a postupak po tužbi tužitelja protiv rješenja klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-9 od 14. srpnja 2017. je proveo u postupku pod poslovnim brojem: UsII-217/17.

Osporenim rješenjem tuženika odbačen je prijedlog tužitelja za obnovu postupka dovršenog

rješenjem Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-5 od 4. srpnja 2017., kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu, broj: PPI-DO-2/2017 od 27. ožujka 2017. godine, kojim su mu uskraćene informacije zatražene zahtjevom za pristup informacijama od 12. ožujka 2017.

U tužbi u bitnom navodi da je tuženik prilikom odlučivanja o njegovoj žalbi utvrđivao činjenice o kojima mu nije dana mogućnost da se izjasni, što su razlozi iz članka 123. stavka 1. točaka 1. i 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09.) za obnovu postupka. Uz prijedlog za obnovu priložio je i informacije od 12. travnja 2017. godine dostavljene od strane Općinskog državnog odvjetništva u Koprivnici, Općinskog državnog odvjetništva u Varaždinu, Općinskog državnog odvjetništva u Čakovcu i Županijskog državnog odvjetništva u Varaždinu iz kojih je razvidno da su ta tijela javne vlasti u cijelosti udovoljila njegovom zahtjevu za informaciju te se činjenično stanje bitno razlikuje od onoga na koje se poziva tuženik. U obrazloženju pobijanog rješenja kojim se odbacuje prijedlog za obnovu postupka tuženik uopće ne obrazlaže zbog čega smatra da ne treba omogućiti pravo na pristup informacijama po njegovom zahtjevu jer je tražio da mu se omogući pristup onoj dokumentaciji iz koje proizlaze podaci koje traži zahtjevom za pristup informacijama, odnosno presliku više postojećih informacija, odnosno dokumenata, iz kojih bi samostalnom obradom došao do traženih informacija, čime je počinjena bitna povreda upravnog postupka iz članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku, to jest obrazloženje pobijanog rješenja kojim se odbacuje prijedlog za obnovu postupka je nerazumljivo i u njemu nisu iznesene odlučne činjenice radi kojih bi i sama upravna stvar bila riješena na pravilan način. Predlaže da ovaj Sud poništi rješenje tuženika i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja, te je istaknuo da je vezano za povredu odredbe članka 126. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku, na stranicama 2 i 3 osporenog rješenja detaljno naveo zbog čega smatra da tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje zakonske osnove za obnovu postupka iz članka 123. stavka 1. točke 1. i 5. Zakona o općem upravnom postupku. Napominje da nije jasno kako bi očitovanje tužitelja moglo utjecati na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari, jer je Poslovnikom Državnog odvjetništva jasno navedeno koje su podatke državna odvjetništva dužna voditi. Tuženik predlaže da Sud tužbu odbije te potvrdi osporeno rješenje.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) tužitelju je dostavljen odgovor na tužbu koji je dostavio tuženik.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj podnio tuženiku prijedlog za obnovu upravnog postupka, te da je kao razlog za obnovu postupka naveo odredbe članka 123. stavka 1. točaka 1. i 5. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09.).

Odredbom članka 123. stavka 1. točke 1. Zakona o općem upravnom postupku propisano je da se obnova postupka u kojem je doneseno rješenje protiv kojeg se ne može izjaviti žalba može pokrenuti na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti u roku od 3 godine od dana dostave rješenja stranci ako se sazna za nove činjenice ili se stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni, odnosno upotrijebljeni u prijašnjem postupku, dok je stavkom 1. točkom 5. istog članka Zakona propisano da se obnova postupka može pokrenuti ako osobi koja je trebala sudjelovati u svojstvu stranke nije bila dana mogućnost sudjelovanja u postupku.

Člankom 126. stavkom 1. Zakona o općem upravnom postupku propisano je da kada nadležno tijelo primi prijedlog za obnovu postupka, dužno je ispitati je li prijedlog pravodoban i izjavljen od ovlaštene osobe te je li okolnost na kojoj se prijedlog temelji učinjena vjerojatnom. Ako

ti uvjeti nisu ispunjeni, nadležno tijelo odbacit će prijedlog rješenjem.

Prema ocjeni ovoga Suda pravilan je zaključak tuženika da tužitelj u konkretnom slučaju nije naveo koje bi to nove činjenice ili dokazi da su bili upotrijebljeni u postupku mogli dovesti do drugačijeg rješenja ove upravne stvari, te pravilno navodi da izjašnjavanje tužitelja kao stranke u postupku, na što tužitelj očito ukazuje nije dokaz niti činjenica koja bi mogla dovesti do drugačije odluke u predmetnoj stvari. Pored toga tužitelj u žalbenom postupku nije tražio da mu se omogući izjašnjavanje o odlučnim činjenicama niti ukazuje kako bi njegovo očitovanje moglo utjecati na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari kraj jasne zakonske odredbe o tome koje su informacije dužna voditi državna odvjetništva odnosno koja su statistička izvješća dužna izrađivati.

Dakle, imajući u vidu navedeno nije bilo osnove za obnovu postupka pozivom na odredbu članka 123. stavka 1. točke 1. i 5. Zakona o općem upravnom postupku jer tužitelj okolnostima na kojima se temelji prijedlog za obnovu postupka nije učinio vjerojatnim.

Postupak obnove proveden je sukladno relevantnim propisima Zakona o općem upravnom postupku citiranim u obrazloženju osporenog rješenja, te su dani valjani razlozi za odbacivanje prijedloga tužitelja za obnovu postupka. Slijedom navedenoga nije došlo do povrede odredaba Zakona o općem upravnom postupku na koje se tužitelj poziva.

Tvrđnja tužitelja da su mu neka državna odvjetništva izrađivala tražene informacije, a u tom smislu je i dostavio informacije od pojedinih državnih odvjetništava, nije od utjecaja na rješenje u postupku obnove, a posebno se napominje da se ne radi o informacijama kakve ima u vidu Zakon o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" 25/13. i 85/15.) iz čega proizlazi da nije bio obveze izrađivanja takvih informacija tužitelju.

Suprotno navodima i prigovorima tužitelja osporeno rješenje tuženika obrazloženo je sukladno odredbi članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku i navedeni su potpuni i valjani razlozi koji upućuju na osnovanost odluke tuženika.

Kako je u konkretnom slučaju sporna samo primjena prava to je sud riješio spor bez rasprave.

S obzirom na navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 24. kolovoza 2017.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.